

Christiania og Operaen i Stockholm, var det de paagældende Kommuner, der overtog Laanene. Jeg ved ikke, hvorledes Københavns Kommune vil stille sig til et saadant Arrangement; Borgmester Jensens Artikel i Tidsskriftet „Teatret“ lover i saa Henseende ikke godt. Men enten der nu bliver Tale om, at Københavns Kommune eller Staten skal overtage og garantere Laanet, eller Garantien skal skaffes til Veje ved Deponering af rentebærende Papirer under Statskontrol, haaber jeg, at Kapitalen kan rejses ved et Præmieobligationslaan, hvilken Laaneform i Udlandet ofte benyttes til lignende Formaal uden Tab og uden Kreditspilde for vedkommende Stat eller Kommune.

Men selv i heldigste Tilfælde vil der jo gaa lang Tid, inden vi faa gennemført Tvedelingen af det kongelige Teater, og det er derfor af den største Vigtighed, at Teatrets Betydning og Prestige ikke undergraves i disse Aar. Dette vil ske, hvis Operaen fremdeles faar Lov til at albue sig frem paa Skuespillets Bekostning. Jeg mener ikke, at Musik har mindre Værd end Skuespilkunst, men jeg mener, at det er for Skuespillets Skyld, Teatret er rejst, jeg mener, det er dansk Skuespilkunst, som Staten ved sit Tilskud i første Række ønsker at understøtte. Ved Lovforslagets første Behandling paaviste jeg, at Direktionen ikke overholdt Regulativet, efter hvilket Skuespillet i Forhold til Operaen har Krav paa det dobbelte Antal Spilleaftener. Den højtærede Minister mente, at det var for tidligt at dømme absolut og stærkt om dette Forhold, idet Sæsonen endnu ikke var forbi. Om end Forholdet siden den 15. Februar har forskudt sig til Fordel for Skuespillet, staa Opera og Ballet stadig med flere Aftener end Skuespillet. Der har indtil den 1. April været af rene Skuespilaftener 77 og af Opera- og Balletaftener 108. Jeg haaber, at det ved Opførelsen af en Talescene vil blive forsvarligt at bevare de tre Kunstarter ved det kongelige Teater, men skulde mit Haab om en Talescene glippe, mener jeg, at Operaen og Balletten bør vige, og i den Henseende er jeg i Overensstemmelse med Konseilspræsidenten, der i sin Mindretalsbetænkning til Teaterkommissionens Betænkning af 1897 udtaler, at han ikke ubetinget kan slutte sig til Formeningen om, at de tre Kunstarter uadskilleligt ere knyttede til det kongelige Teater, og at han under visse Omstændigheder kunde tilraade at give Operaen fri og overlade denne Kunst til Privatdrift.

Men det kongelige Teaters Betydning og Prestige kunne ogsaa undergraves ved et Repertoire, der ikke holder Maal med det, man har Ret til at kræve af et statsunderstøttet Teater. Den højtærede Kultusminister indrømmede ved Forslagets første Behandling Ønskeligheden af, at Repertoiret, baade naar Talen er om det klassiske og moderne, blev af en mere lødig Art, end man har set i sidste Sæson. Det er sandt, at Skuespilrepertoiret i sidste Sæson har været af en endogsaa ualmindelig lidet lødig Beskaffenhed, men Forsyndelsen — særlig mod det klassiske Drama — har strakt sig gennem en lang Aarrække. Man har forsømt vore egne Klassikere, Oehlenschläger og Holberg, som ofte have maattet nøjes med en enkelt Fødselsdagsopførelse, man har forsømt de udenlandske Klassikere, og man har, ved at vrage Nutidsforfattere i den høje Stil, forsømt at bevare den aldeles nødvendige Kontinuitet med det klassiske Drama. Thi Klassikernes Værker skulle ved Opførelsen ikke virke som døde Museumsgenstande, satte i Montrer under Glas, isolerede fra al Forbindelse med Samtidens Kunst og aandelige Liv.

Med Hensyn til de stillede Ændringsforslag kan jeg henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser. Det glæder mig, at der er Haab om, at de urimelige Forhold med Hensyn til Feu og Alderdomsfond, som jeg paapegede ved første Behandling, kunne blive ændrede.

Til Slutning vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger om Hofteatret. Jeg tror fremdeles, at der paa Hofteatret kunde indrettes en meget brugelig Talescene, men selvfølgelig er ogsaa jeg klar over, at det bedste vilde være, om den mindre Scene stødte umiddelbart op til det nuværende Teater. Men tillad mig at gøre opmærksom paa, at det gamle Hofteater kunde blive den smukkeste Ramme om det Teatermuseum, som dog før eller senere vel ogsaa maa komme herhjemme. Vi have et Skolemuseum og et musikhistorisk Museum, om kort Tid faa vi et Haandværkermuseum og et Toldmuseum, men vort teaterinteresserede Land ejer ikke et Teatermuseum, hvor Publikum og Skuespillerne kunne belæres om Teatrets Udvikling gennem Tiderne. I den store Opera i Paris findes der et Teatermuseum, hvor der ogsaa opbevares grammofoniske Gengivelser af nulevende Kunstners Tale og Sang. Hvilken Betydning vilde det ikke have for en kommende Slægt, om den kunde høre, hvorledes Holbergtradi-